

УДК: 342.9

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2022.74.72>

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО В СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ТА ФОРМИ

Мех Ю.В.,

*доцентка кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого,
кандидатка юридичних наук, доцентка,
м. Харків, Україна;
e-mail: yulimex@ukr.net; ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0191-1020>*

Горобець Д.Д.,

*студентка 2 року навчання першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
спеціальності 293 «Міжнародне право» міжнародно-правового факультету
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого,
м. Харків, Україна;
e-mail: dashulkagorobes@gmail.com*

Головко В.Р.,

*студент 2 року навчання першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
спеціальності 293 «Міжнародне право» міжнародно-правового факультету
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого,
м. Харків, Україна;
e-mail: vladgolovko2003@ukr.net*

Анотація: На сучасному етапі розвитку суспільства актуальним постає питання взаємодії між державним та приватним секторами у формі державно-приватного партнерства в різних сферах суспільного життя. У статті досліджено суть поняття державно-приватне партнерство на основі аналізу наукової літератури та законодавства України. Також з'ясовано основні принципи здійснення державно-приватного партнерства. Детальну увагу зосереджено на формах реалізації державно-приватного партнерства та їх законодавчому закріпленні. Крім того, запропоновано розширити сфери здійснення державно-приватного партнерства в Україні, а саме втілити інститут державно-приватного партнерства в секторі безпеки та оборони України.

Abstracts: Nowadays, the issue of implementing Public-Private Partnership in different spheres of community life become extremely actual. In the article the essence of the concept Public-Private Partnership is described on the basis of analysis of scientific literature and legislation of Ukraine. Also, the core principles of Public-Private Partnership are justified. Another topic which has been explored is forms of realization of Public-Private Partnership in Ukraine and their legislative consolidation. Furthermore, authors propose to expand spheres of realization of Public-Private Partnership by implementing this institution in security and defense sector.

Постановка проблеми

Упродовж останніх десятиліть стала актуальною проблема партнерської співпраці між державним та приватним сектором в певних галузях суспільного життя, в тому числі у секторі безпеки. Праці багатьох вчених наголошують на ефективності та необхідності такої співпраці, оскільки вона допомагає залучати інвестиції в різноманітні державні проекти без передачі державних об'єктів у приватну власність.

Важливим для розвитку інституту державно-приватного партнерства є доробок І. Брайлівського [2], який в своїй дисертації дослідив історію розвитку даного інституту, сучасний стан втілення в Україні, а також перспективи його подальшого розвитку.

Питанням державно-приватного партнерства в секторі безпеки займається Проневич О.С. [8], у сфері інноваційної діяльності – Мігай Б.Н. [6]. Натомість, Петрова І.П., Білик М.Д., Соколов М.В.,

сфокусували увагу саме на порівнянні вітчизняного та зарубіжного досвіду з метою виявлення певних спільних та відмінних рис та тенденцій [4, 5]. Водночас на сьогодні досліджуються питання державно-приватного партнерства у сфері безпеки в умовах протидії COVID-19 та збройної агресії в Україні в адміністративно-правовому аспекті [15], державно-приватного партнерства держави та релігійних організацій [16].

Такі вчені як І.І. Килимник, Т.А. Коляда, А.В. Домбровська, А.М. Бровдій зосередили увагу на обґрунтування питання державно-приватного партнерства в конкретній галузі, а саме в сфері житлово-комунального господарства. В їх монографії досить детально описано проблеми, що виникають під час таких правовідносин, та запропоновано шляхи їх вирішення, розглянуто перспективи подальшого розвитку державно-приватного партнерства в зазначеній галузі [3].

Державно-приватне партнерство довело свою ефективність у зарубіжних країнах, передусім, в Європі та США. Тож, наразі постає питання щодо діяльності такого інституту в Україні. Саме тому метою цієї статті є узагальнення визначень поняття державно-приватного партнерства у вітчизняній науковій літературі та законодавстві, а також формування авторського підходу до цього питання; аналіз принципів та форм реалізації державно-приватного партнерства в Україні, що дозволить більш широко розкрити сутність державно-приватного партнерства; розгляд питання розширення сфери застосування державно-приватного партнерства в Україні і, як наслідок, застосування цього інституту в секторі безпеки.

Визначення поняття державно-приватне партнерство

Оскільки співпраця між державою та приватним сектором вперше виникла саме в практиці зарубіжних країн, у вітчизняній літературі існують розбіжності щодо того яким чином перекладати термін «public-private partnership» (PPP) з англійської мови. Щодо країн СНД, то термін «public-private partnership» можна перекласти як «публічно-приватне партнерство», або як «державно-приватне партнерство». Такі розбіжності в перекладі пов'язані з тим, що слово «public» в зарубіжних країнах зазвичай розуміється ширше, ніж «державний». Слово «public» означає не тільки сукупність центральних, муніципальних органів влади, а також різноманітні недержавні органи та установи (наприклад, громадські організації). Науковці з СНД у своїх працях зазвичай використовують поняття «державно-приватне партнерство», хоча дехто з фахівців все ж стверджує, що термін «публічно-приватне партнерство» є більш коректним для відображення змісту партнерської взаємодії держави та бізнесу [4]. На нашу думку, в даній статті більш доречним є використання терміну «державно-приватне партнерство», оскільки саме в такому вигляді його закріплює законодавство України.

У вітчизняній та зарубіжній літературі, законодавстві існує велика кількість визначень поняття державно-приватного партнерства. І. Брайлівський виділяє 3 основні напрямки підходів для пояснення даного поняття, а саме: організаційно-правовий, функціонально-фінансовий та мікроекономічний [2, с. 82]. Оскільки в даній статті акцент робиться саме на правових засадах державно-приватного партнерства, то доцільно обґрунтувати саме організаційно-правовий підхід до визначення поняття державно-приватного партнерства. Так, вчений надає наступне визначення: державно-приватне партнерство – юридично закріплена форма взаємодії між державою і приватним сектором щодо об'єктів державної і муніципальної власності, а також послуг, що надаються державними і муніципальними органами, установами, підприємствами з метою реалізації суспільно-значущих проектів у широкому спектрі видів економічної діяльності [2]. Відмінною рисою даного визначення є наведений перелік об'єктів, щодо яких здійснюється державно-приватне партнерство, однак вони перелічені досить абстрактно.

М.В. Вілісов під державно-приватним партнерством розуміє правовий механізм узгодження інтересів та забезпечення рівноправ'я держави та бізнесу в рамках реалізації економічних проектів, спрямованих на досягнення цілей державного управління [6].

Д.М. Амуниц розглядає державно-приватне партнерство як специфічну, різних видів форму взаємодії держави та приватного сектору в сфері економіки, основоположною рисою якого є збалансованість інтересів, прав та обов'язків сторін у процесі його реалізації [7]. Науковець дуже точно виділяє «збалансованість інтересів, прав та обов'язків» сторін державно-приватного партнерства, оскільки насправді кожен з партнерів прагне здобути власну вигоду від проекту, з чим і пов'язана наявність відповідних прав та обов'язків. І саме завдяки досягненню балансу між інтересами, правами та обов'язками сторін такої співпраці можливо досягти ефективної взаємодії.

Звернемо увагу на те, що в усіх вище наведених визначеннях є суттєвий недолік: науковці зазначають, що державно-приватне партнерство реалізується саме в секторі економіки, однак економіка є

не єдиною галуззю, де може відбуватись такого роду взаємодія між державою та приватними партнерами. Так, до сфери здійснення державно-приватного партнерства в Україні також належать надання послуг у сфері охорони здоров'я, освітніх послуг, а також управління пам'ятками архітектури та культурної спадщини [9]. Саме тому у визначеннях даного юридичного терміну доцільніше було б вживати словосполучення «в різних галузях (сферах) суспільного життя».

Визначення державно-приватного партнерства наводиться також в Законі України «Про державно-приватне партнерство». Перевагою наданого в Законі визначення є те, що в ньому міститься вичерпний перелік органів та установ, що можуть виступати сторонами державно-приватного партнерства. Зокрема зазначено, що державним партнером можуть бути держава Україна, Автономна Республіка Крим, територіальні громади в особі відповідних державних органів, що згідно із Законом України «Про управління об'єктами державної власності» здійснюють управління об'єктами державної власності, органів місцевого самоврядування, Національною академією наук України, національних галузевих академій наук. Натомість в якості приватного партнера можуть виступати юридичні особи, крім державних та комунальних підприємств, установ, організацій. Крім того, у визначенні наведеному в законі закріплено, що державно-приватно партнерство здійснюється на основі договору та має відповідати ознакам, зазначеним в законі [9].

На нашу думку, під державно-приватним партнерством необхідно розуміти закріплені на законодавчому рівні механізми взаємодії між державним та приватним сектором, що передбачає спільне здійснення ними проєктів в різних сферах суспільного життя з метою реалізації функцій держави, а також ґрунтується на відповідних принципах.

Принципи державно-приватного партнерства в Україні

Для розуміння правової природи державно-приватного партнерства необхідно з'ясувати основні принципи, які лежать в основі функціонування цього інституту. Закон України «Про державно-приватне партнерство» закріплює наступні принципи здійснення державно-приватного партнерства в Україні [9]:

1) рівність перед законом державних та приватних партнерів. Не зважаючи на те, що зазвичай держава та приватні особи наділені різними правами та обов'язками, інститут державно-приватного партнерства вимагає їх зрівняння. Оскільки державний та приватний сектор здійснюють спільний проєкт, то їх рівність перед законом є основоположним принципом для ефективної та правомірної співпраці.

2) заборона будь-якої дискримінації прав державних чи приватних партнерів. Цей принцип знайшов своє відображення як в міжнародних договорах та конвенціях, так і в національному законодавстві, зокрема в Конституції України. Саме тому закріплення заборони дискримінації як одного з фундаментальних принципів здійснення державно-приватного партнерства є закономірним явищем.

3) узгодження інтересів державних та приватних партнерів з метою отримання взаємної вигоди. Державно-приватне партнерство приносить користь як для держави, так і для приватних партнерів, і власне для досягнення позитивного результату партнерам необхідно знаходити спільні вигоди та інтереси. Так, перевагами державно-приватного партнерства для держави є активізація інвестиційної діяльності, ефективне управління майном, економія бюджетних коштів, підвищення ефективності інфраструктури, збереження та створення робочих місць. Щодо переваг державно-приватного партнерства для приватного бізнесу, то до них відносяться залучення бюджетних коштів до проєкту, доступ до раніше закритих сфер економіки (наприклад, житлово-комунальне господарство), розширення можливості отримання пільгових кредитів під державні гарантії, підвищення статусу проєкту завдяки участі в ньому держави [5].

4) забезпечення вищої ефективності діяльності, ніж у разі здійснення такої діяльності державним партнером без залучення приватного партнера. Цей принцип відображає мету здійснення державно-приватного партнерства: забезпечення більш ефективного виконання функцій держави. В деяких випадках саме приватні партнери мають більше можливостей для швидкої та якісної реалізації проєктів (наприклад, залучення інвестицій), тому держава і звертається до такого механізму.

5) незмінність протягом усього строку дії договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства, цільового призначення та форми власності об'єктів, що перебувають у державній або комунальній власності чи належать Автономній Республіці Крим, переданих приватному партнеру. По суті, цей принцип закріплює стабільність об'єкта, щодо якого здійснюється державно-приватне партнерство. Збереження цільового призначення та форми власності об'єктів, переданих приватному

партнеру, є вкрай необхідною, оскільки їх зміна може унеможливити продовження партнерської діяльності.

6) визнання державними та приватними партнерами прав і обов'язків, передбачених законодавством України та визначених умовами договору, укладеного у рамках державно-приватного партнерства.

7) справедливий розподіл між державним та приватним партнерами ризиків, пов'язаних з виконанням договорів, укладених у рамках державно-приватного партнерства. Ризик є невід'ємною частиною економічної або іншої діяльності, що відображає ймовірність отримання небажаного результату, втрат. Оскільки ризик включає в себе настання певних небажаних наслідків, то рівноцінний розподіл ризиків сприятиме більш ефективній співпраці. Це пов'язане з тим, що кожен з партнерів буде розуміти, що йому насправді є заради чого намагатися реалізувати проєкт якнайкраще.

8) визначення приватного партнера на конкурсних засадах, крім випадків, встановлених законом. Проєкти, реалізовані за участі держави, є бажаними для багатьох приватних організацій та установ, тому часто є декілька претендентів на втілення одного проєкту. Проведення відповідного конкурсу має ряд переваг, наприклад, забезпечує більшу прозорість вибору приватного партнера, рівність претендентів на реалізацію проєкту. Тож можна стверджувати, що саме проведення конкурсу є оптимальним способом вибору приватного партнера для реалізації певного проєкту.

Однак, слід зазначити, що в науковій літературі дослідники визначають і інші принципи державно-приватного партнерства. Такі принципи не закріплені на законодавчому рівні, проте все одно мають важливе значення для з'ясування сутності державно-приватного партнерства. Так, наприклад, В. С. Сазонов виокремлює наступні принципи здійснення державно-приватного партнерства:

- 1) принцип ефективності бюджетних витрат;
- 2) принцип пріоритету публічних інтересів;
- 3) принцип імперативу соціальної пертинентності економічної політики держави;
- 4) принцип соціальної відповідальності бізнесу;
- 5) принцип державно-суспільного характеру управління суспільних відносин;
- 6) принцип інформаційної відкритості;
- 7) принцип забезпечення державного контролю [3].

Отже, на нашу думку, що найвлучнішими з цих принципів є принцип ефективності бюджетних витрат, пріоритету публічних інтересів та інформаційної відкритості. Так, приватні партнери мають широкі можливості щодо залучення різних видів інвестицій у проєкти, володіють власними коштами, що дозволяє зекономити кошти державного бюджету. Дані грошові ресурси в подальшому можуть бути успішно акумульовані на виконання інших функцій та завдань органів державної влади, що і відповідає принципу ефективності бюджетних витрат. Крім того, проєкти реалізовані в рамках державно-приватного партнерства, як вже зазначалося раніше, спрямовані саме на реалізацію функцій держави. Оскільки діяльність органів державної влади спрямована саме на задоволення інтересів суспільства, то є підстави стверджувати, що одним із принципів державно-приватного партнерства є пріоритет публічного інтересу. Щодо принципу інформаційної відкритості, то він насправді є дуже важливим в умовах сучасного суспільства в галузі державного управління. Він забезпечує доступ населення до інформації про діяльність органів державної влади, що має ряд переваг, серед яких підвищення рівня суспільної довіри до державної влади.

Форми реалізації державно-приватного партнерства в Україні

Для більш глибокого розуміння сутності державно-приватного партнерства там механізму його реалізації слід звернути увагу на основу форми здійснення державно-приватного партнерства. На сучасному етапі серед основних форм реалізації державно-приватного партнерства доцільно виділити наступні: концесія, оренда, лізинг, спільна діяльність, управління майном. Пропонуємо розглянути кожен з них більш детально.

Почнемо з концесії, оскільки аналіз вітчизняної наукової літератури свідчить про те, що саме концесія як форма реалізації державно-приватного партнерства є найбільш поширеною в Україні. Концесією є надання уповноваженим органом виконавчої влади чи органом місцевого самоврядування юридичній або фізичній особі права на створення (будівництво) та (або) управління (експлуатацію) об'єкта концесії. Надання з Метою концесії є задоволення громадських потреб та публічного інтересу. Така форма реалізації державно-приватного здійснюється на підставі відповідного договору на платній, строковій основі. Щодо об'єктів права державної та комунальної власності, що надаються у концесію, то ними можуть виступати: майно підприємств; об'єкти незавершеного будівництва та

законсервовані об'єкти, які можуть бути добудовані з метою використання їх для надання послуг; спеціально збудовані об'єкти відповідно до умов концесійного договору [10]. Такі відносини між державою та приватним сектором на законодавчому рівні регулюються Господарським кодексом України та Законом України «Про концесії».

Наступною формою реалізації державно-приватного партнерства, яку ми розглянемо буде оренда, оскільки вона має ряд спільних із концесією рис. Орендою називають платне користування майном, що засноване на відповідному договорі та є необхідним орендареві для здійснення певної підприємницької або будь-якої іншої діяльності. Договір про оренду укладається на певний, визначений строк. Об'єктами оренди є: цілісні майнові комплекси підприємств, їх структурних підрозділів, таких як філій, цехів, дільниць; нерухоме майно (наприклад, будівля споруди, приміщення) та інше індивідуально визначене майно підприємств; майно, що не увійшло до статутних фондів господарських товариств, створених у процесі приватизації [10]. Особливості відносин щодо оренди державного чи комунального майна закріплені Господарським кодексом України та Законом України «Про оренду державного та комунального майна».

Важливим є розуміння відмінності між концесією та орендою. Як зазначено у визначенні, основною метою концесії є задоволення громадських потреб, тобто потреб певного суспільства. На відміну від концесії, оренда здійснюється орендарем для здійснення підприємницької та іншої діяльності, тобто з метою задоволення своїх приватних інтересів.

Наступною формою реалізації державно-приватного партнерства, яку ми пропонуємо розглянути, є лізинг. Відповідно до умов договору лізингу одна сторона (лізингодавець) передає або зобов'язується передати іншій стороні (лізингоодержувачеві) у користування певне майно на певний строк і за встановлену плату, що має назву лізингові платежі. В залежності від належності майна виділяють прямий та непрямий лізинг: прямий лізинг має місце, якщо майно належить лізингодавцю на праві власності і було набуто ним без попередньої домовленості з лізингоодержувачем, а непрямий - коли майно, було спеціально придбане лізингодавцем у продавця (постачальника) відповідно до встановлених лізингоодержувачем специфікацій та умов. Предметом договору лізингу може виступати певна неспоживна річ, що визначена індивідуальними ознаками та віднесена відповідно до законодавства до основних фондів [1].

Також існує така форма здійснення державно-приватного партнерства як спільна діяльність. Відповідно до договору про спільну діяльність сторони такої діяльності зобов'язуються спільно діяти без створення при цьому юридичної особи для досягнення певної мети, що не суперечить законам. Конкретні умови договору про спільну діяльність, такі як порядок ведення спільних справ, правовий статус майна, що використовується в процесі цієї діяльності, покриття витрат та збитків учасників, їхня участь у результатах спільних дій та деякі інші умови визначаються за домовленістю сторін, надаючи сторонам право вільного вибору поведінки. Виняток становлять випадки, коли певні умови встановлені законом як такі, що є обов'язками в окремих випадках. Такі відносини регулюються Цивільним кодексом України [3].

Останньою формою здійснення державно-приватної діяльності виступає управління майном. За умовами договору управління майном сторона, що є установником управління, передає іншій стороні (управителеві) майно в управління на конкретний строк. У той же час управитель зобов'язується за плату здійснювати уповноваженим органом виконавчої влади чи органом місцевого самоврядування управління цим майном від свого імені, але в інтересах установника управління або іншої вказаної ним особи. Така форма правовідносин регулюється Цивільним кодексом України [10]. До прикладів проектів державно-приватного партнерства, здійснюваних у формі управління майном на регіональному й місцевому рівнях можна віднести передачу окремих споруд чи будівель (таких як спорткомплекс, басейн) в управління приватному партнеру. В цьому випадку на приватного партнера покладається обов'язок по утриманню такого об'єкта у належному технічному стані, а також здійснення поточного управління цим об'єктом. За виконання цих обов'язків приватний партнер отримує певну визначену плату від територіальної громади [1].

Рішення про вибір тієї чи іншої форми державно-приватного партнерства необхідно приймати на основі глибокого аналізу об'єкту такого партнерства та особливостей кожного з видів. На стадії підготовки такого договору його умови (права та обов'язки сторін, а також юридичні наслідки, за їх порушення) мають бути обговорені й узгоджені державним та приватним партнером.

Сфери здійснення державно-приватного партнерства в Україні

Закон України «Про державно-приватне партнерство» визначає багато сфер, в яких може застосовуватись державно-приватне партнерство. Аналіз літератури дає змогу виділити сфери, в

яких найчастіше реалізується державно-приватне партнерство: житлово-комунальне господарство, освіта, транспорт та медицина. Необхідно зазначити, що безпека та оборона не закріплені в Законі України «Про державно-приватне партнерство» як одна зі сфер, де здійснюється партнерство між державою та приватним сектором. Однак даний закон передбачає, що за рішенням державного партнера державно-приватне партнерство може застосовуватися в інших сферах діяльності, які передбачають надання суспільно значущих послуг, крім видів господарської діяльності, які відповідно до Закону дозволяється здійснювати виключно державним підприємствам, установам та організаціям [9].

Важливим є те, що правова доктрина зазвичай відносить безпеку до переліку охоронюваних державою основоположних суспільних благ. Це пов'язано з тим, що безпека означає стан захищеності життєво важливих інтересів людини та суспільства, їх основоположних прав та свобод, а тому потребує особливого захисту з боку держави. Безпека є необхідною для нормального життя кожного громадянина та забезпечення сталого розвитку суспільства.

Саме тому упродовж останнього часу триває напружений суспільний дискурс щодо необхідності переосмислення філософії безпекової діяльності держави, суттєвого удосконалення доктринальних засад державної політики у сфері безпеки, перегляду сутності безпекових відносин.

На окрему увагу заслуговує питання з'ясування перспективи державно-приватного партнерства в секторі безпеки України. Так, значна частина населення насправді підтримує соціально-правову концепцію роздержавлення сектору безпеки України. Вони наголошують на високій суспільній потребності здійснення таких заходів та наявності формально-правових підстав для реалізації приватизаційної моделі державно-приватного партнерства у сфері безпеки.

Така позиція ґрунтується, по-перше на загальновідомості неможливості цілковитого роздержавлення сфери безпеки, оскільки державі властива виключна монополія на застосування примусу, а її завдання у сфері безпеки мають владний характер. Повне роздержавлення сектору безпеки спричинило б повний хаос у суспільстві та мало виключно негативні наслідки. По-друге, прибічники даного концепту підкреслюють спільну відповідальність органів публічної влади, приватного сектора та громадянського суспільства за забезпечення безпеки. Оскільки безпека є основоположною для суспільних відносин, то лише за спільної участі, і відповідно спільної відповідальності за свої дії, держав, бізнес та суспільство можуть досягти гарного результату. Третім аргументом на користь такого підходу є обов'язок держави забезпечувати громадянам достатній рівень безпеки у межах наявних бюджетних та організаційних можливостей. Загальновідомим фактом є обмеженість ресурсів та можливостей держави при здійсненні своїх повноважень. Тобто все, що виходить за межі надаваного державою мінімуму безпеки, повинно оплачуватися громадянином самостійно. Тобто залучення приватним сектором сторонніх коштів могло б забезпечити реалізацію більшої кількості державних проєктів, підвищуючи таким чином рівень безпеки громадянина та суспільства. Оскільки держава неспроможна в повній мірі забезпечити абсолютну безпеку, вона може створити умови для розвитку ринку послуг у сфері безпеки людини та суспільства, що може покращити безпекову ситуацію в країні. Зрозуміло, що в разі часткового роздержавлення сектору безпеки, на уповноважені органи державної влади покладається функція нагляду та контролю за приватними суб'єктами, наділеними правом надавати окремі послуги у сфері безпеки. Це пов'язане з тим, що забезпечувати внутрішню безпеку уповноважена саме держава, а недержавні суб'єкти правоохоронної діяльності можуть відігравати лише допоміжну роль [8].

Саме тому, на нашу думку, в сучасних реаліях необхідно розширити сферу дії державно-приватного партнерства в Україні, закріпивши на законодавчому рівні можливість застосування такого механізму в секторі безпеки й оборони України. Таке співробітництво дозволить підвищити оперативність та продуктивність в роботі правоохоронних органів та армії, сприятиме більш високому рівню громадської довіри до цих структур. Як показує практика останніх місяців, приватні особи є вкрай ефективними у зборі коштів на потреби армії та закупівлі дорогого сучасного військового обладнання. Така ініціатива є вкрай необхідною для нашої держави, а тому потребує свого закріплення на законодавчому рівні. Це допоможе підвищити ефективність взаємодії державного та приватного сектору в цьому питанні, а тому і результати такого партнерства зростуть. Крім того, деталізація та формалізація державно-приватного партнерства в секторі безпеки та оборони України сприятиме більш активній участі підприємств та фізичних осіб у забезпеченні потреб правоохоронних органів та армії.

Висновки

Специфікація вирішення поставлених завдань в секторі безпеки за допомогою державно-приватного партнерства актуалізована впровадженням в Україні правового режиму воєнного стану та пов'язаних з ним заходів (затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» [11], прийняття Закону України «Про правовий режим воєнного стану» [12], постанови Кабінету Міністрів України «Питання запровадження та забезпечення здійснення заходів правового режиму воєнного стану в Україні» [13]). Крім того, у чинній Стратегії національної безпеки України [14] розвиток державно-приватного партнерства є напрямом забезпечення безпеки в цілому. Означене корелює з усталеним твердженням про те, що національна безпека відображає стан захищеності демократичного конституційного ладу та національних інтересів України, тому досягається і за рахунок сталого розвитку національної економіки, інтеграції в європейський економічний простір, розвитку людського капіталу України (через модернізацію освіти і науки, охорони здоров'я, культури, соціального захисту, забезпечення екологічної безпеки, створення безпечних умов життєдіяльності людини), посилення спроможностей національної системи кібербезпеки шляхом використання різних інструментів впливу (включаючи державно-приватне партнерство).

Список використаних джерел:

1. Державно-приватне партнерство як механізм реалізації нової регіональної політики: можливості застосування та практичні аспекти підготовки впровадження інвестиційних проектів: звіт [Електронний ресурс]. 2017. 106 с. URL: http://rdpa.regionet.org.ua/images/129/PPP_report_U-LEAD_30_10_2017.pdf.
2. Брайловський І.А. Державно-приватне партнерство: методологія, теорія, механізми розвитку: дисертація. 2014. 460 с. URL: https://docs.google.com/viewer?url=https%3A%2F%2Fshron1.chtyvo.org.ua%2FBrailovskyi_Illia%2FDerzhavno-pryvatne_partnerstvo_metodolohiia_teoriia_mekhanizmy_rozvytku.doc.
3. Килимник І.І., Коляда Т.А., Домбровська А.В., Бровдій А.М. Перспективи розвитку державно-приватного партнерства в галузі житлово-комунального господарства: колективна монографія; Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О.М. Бекетова. Харків: ХНУМГ ім. О.М. Бекетова, 2018. 139 с. URL: <http://eprints.kname.edu.ua/50088/1/2017%2019MH%20МОНОГРАФІЯ%20ПЕРСПЕКТИВИ.pdf>.
4. Петрова І.П. Поняття державно-приватного партнерства: оцінка зарубіжних і вітчизняних визначень. Вісник економічної науки України. 2014. № 3 (27) URL: <http://dspace.nbu.gov.ua/handle/123456789/87485>.
5. Білик М.Д., Соколов М.В. Державно-приватне партнерство у світі та його використання в Україні [Електронний ресурс] / Формування ринкових відносин в Україні. 2014. № 4. С. 13–17. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/frvu_2014_4_5.
6. Мігай Н.Б. Державно-приватне партнерство у сфері інноваційної діяльності: закордонний досвід та вітчизняні реалії [Електронний ресурс] / Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського. Серія: Економіка і управління. 2020. Т. 31(70), № 1. С. 52–59. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/UZTNU_econ_2020_31\(70\)_1_11](http://nbuv.gov.ua/UJRN/UZTNU_econ_2020_31(70)_1_11).
7. Бондар Н.М. Державно-приватне партнерство: сутність та принципи [Електронний ресурс] / Вісник Національного транспортного університету. – 2010. – № 21(1). – С. 232–237. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vntu_2010_21\(1\)_57](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vntu_2010_21(1)_57).
8. Проневич О.С., Проневич С.О. Державно-приватне партнерство у сфері безпеки: стан публічного дискурсу та проблеми легітимізації [Електронний ресурс] / Збірник тез конференції Проблеми та перспективи розвитку державно-приватного партнерства у галузі житлово-комунального господарства. 2015. С. 15–18 URL: <http://eprints.kname.edu.ua/39802/1/15-18.pdf>.
9. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#n44>.
10. Грищенко С. Підготовка та реалізація проектів публічно-приватного партнерства: практичний посібник для органів місцевої влади та бізнесу [Електронний ресурс]. К., ФОП Москаленко О.М., 2011. 140 с. URL: https://enecities.org.ua/upload/files/Publications/PPP_report_USAID_2011_ua.pdf.
11. Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні»: Закон України від 24.02.2022 р. № 2102-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2102-20#Text>.

12. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 р. № 389-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>.
13. Питання запровадження та забезпечення здійснення заходів правового режиму воєнного стану в Україні: Постанова Кабінету Міністрів України від 24.02.2022 р. № 181-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/181-2022-%D1%80#Text>.
14. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 14.09.2020 р. № 392/2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text>.
15. Mekh Y., Georgiievskiy I., Ignatchenko I., Maslova I., Kostenko I. Public-Private Partnership in the Security Sector: Updating in the Conditions of Counteracting the COVID-19 and Armed Aggression in Eastern Ukraine. *REVISTA DE LA UNIVERSIDAD DEL ZULIA*. Volume: 13, Issue: 37, 2021. P. 347–361.
16. Ігнатченко І. Г. Актуальні проблеми механізму адміністративно-правового регулювання захисту та гарантування прав на свободу думки, совісті, релігії в Україні. *Право і суспільство*. № 5. 2022. С. 146–154.